

پایگاه درازمدت نظامی امریکا در افغانستان

هموطنان عزیز اطلاع دارند که از چند هفته بدینسو سر و صدای ایجاد پایگاههای درازمدت نظامی امریکا در افغانستان بلند است. و در باره آن از منابع خبری داخل و خارج افغانستان تبصره های گوناگونی بگوش میرسد. من گر چه در ۲۰۰۵ م طی مقالات متعدد اندیشه ها و موقف خود را که مخالفت به حضور دایمی قوای اشغالگر در افغانستان میباشد بدون تشویش اظهار داشته ام و سبب آن این بود که من باور داشتم و دارم که با خروج قوای اشغالگر اتحاد جماهیر شوروی وقت از افغانستان دولتمردان امریکا و انگلستان با تیبانی پاکستان، ایران، روسیه بعدی و نوکران شان در مرحله اول توسط جنایتکاران، تمام قوای نظامی افغانستان را که با پیشرفته ترین سلاح مجهز بود تار و مار و ملت افغانستان را که در مقابل یک ابر قدرت سر بلند کرده بود بکلی مضمحل و شرایطی را بالای ملت افغانستان بیاورند که دست و پا بسته به پای امریکا و انگلستان برای نجات و وطنشان بیافتد. همان بود که امریکا و انگلستان بعد از حادثه المناک ۱۱ سپتمبر ۲۰۰۱ در نیویارک بلادرنگ افغانستان را اشغال و سپس در کانفرانس (بن) که آغاز بدبختی های ده سال اخیر میباشد طالبان، حزب اسلامی و جلال الدین حقانی را حق اشتراک در دولت آینده افغانستان ندادند در اینجا سوال وارد میشود که چرا؟

آیا هدف از اشتراک ندادن طالبان، حزب اسلامی و حقانی در دولت این نبود که آنها را بحیث نیروی مخالف دولت برای تداوم جنگ غیر انسانی و غیر بشری حفظ کنند تا بار دیگر ملت افغان را مجبور به قبول ساختمان پایگاههای نظامی درازمدت شان در افغانستان سازند.

بلی امروز می بینیم که با بلند شدن صدای ایجاد پایگاههای نظامی امریکا هیچ یک از سه گروه به اصطلاح مخالف دولت و قوای اشغالگر صدای مخالفت خود را در باره ساختمان پایگاه های نظامی امریکا بلند نمیکنند بلکه آقای جنرال عبدالرحیم وردگ وزیر دفاع افغانستان و وزیر معارف افغانستان که از اعضای فعال حزب اسلامی در دولت اند صدای تائید ساختمان پایگاه های امریکائی را بلند میکنند و طالبان و حقانی نیز خاموشی خود را اختیار نموده اند. و شدت گرفتن عملیات جنایتکارانه این وطنفروشان در این مقطع زمانی که آقای حامد کرزی و امریکا صدای ساختمان پایگاه ها را بلند نموده معنی اینرا نمیدهد که ملت را روحاً و زهنآ آماده قبولی پایگاه های نظامی امریکا سازند خواهرها و برادران عزیز.

در این قسمت میخواهم به عرض شما برسانم که آیا واقعاً هدف تأسیس پایگاه های نظامی بخاطر مانع شدن مداخلات ایران، پاکستان و کشورهای خارج مرز شمالی ما میباشد و یا اهداف ستراتیژیکی، جوپولیتیکی و اقتصادی امریکا و انگلستان در منطقه میباشد؟ به عقیده من هدف ملت افغان نیست بلکه رسیدن اهداف خود شان در افغانستان و منطقه است.

حال من میخواهم به عرض هموطنان گرامی برسانم، ما که بطرفداری و یا مخالفت با پایگاه های نظامی صدای خود را از اینجا و آنجا بلند میکنیم حق تصمیم گیری را داریم آیا این صلاحیت از ملت افغان نیست که در مورد تصمیم مؤافق و یا مخالف بگیرد.

آقای حامد کرزی میفرمایند که تصمیم نهایی از شورای ملی (ولسی جرگه و مشرانو جرگه) و لویه جرگه میباشد. بنام آقای حامد کرزی و آنان را که در ده سال اخیر بسیار جدی بالای شورای ملی و لویه جرگه ها با شدت انتقاد نموده اند و میکنند و میخواهند جنایتکاران به میز محاکمه کشانده شوند و امروز به همان شورای ملی و لویه جرگه های مصلحتی که اکثر شان از جنایتکارانی میباشد که در ده سال اخیر بالای کرده های ملت افغان زانو زده اند و خون شان را می مکند اعتماد کرده و برای آنها صلاحیت تصمیمگیری بر سرنوشت مادر وطن عزیز ما را میدهند آیا جفا در حق ملت ستمدیده افغان نیست؟

خواهران و برادران عزیز ما چرا دست و پاچه شده ایم و چشم پت بدون درک مسؤلیت های ایمانی، تاریخی، اسلامی و وجدانی فوری از این منبع و یا آن منبع صدای قبولی پایگاه های امریکا را بلند و به افتخار قبول میکنیم که پایگاه ها ساخته شود. و بعضی ها میگویند که اگر امروز امریکا از افغانستان خارج شود، پاکستان، ایران، طالبان و جنایتکاران دوره های مختلف سی سال اخیر کشور ما را بار دیگر به خاک و خون میکشند. من نیز قبول میکنم و میگویم که یک واقعیت است که دشمنان در کمین میباشد تا چنین روز برسد اما سوال در این است که :

آیا در این شرایط که جنایتکاران شناخته شده سی سال اخیر می‌خواهند برای دوام قدرت خود تحت چتر پایگاه های نظامی امریکا عمر خود را درازتر سازند و کشور را با چوشیدن خون ملت مظلوم و بی‌دفاع بطرف بدبختی های بیشتر سوق دهند باید همکار باشیم و آنچه را آنها می‌گویند قبول کنیم؟ من ابدأ اینکار را قبول نخواهم کرد بلکه من نظریات قبلی خود را که در مقالاتم در باره محاکمه جنایتکاران و ساختمان پایگاه های نظامی منعکس گردیده تائید مینمایم و بار دیگر عرض میدارم که در عوض پایگاه های نظامی امریکا و یا هر کشور دیگری، بار دیگر پیشنهاد می‌نمایم که به عین ظرفیت قوه نظامی محدود امریکا که در نظر دارند در پایگاه‌های خود در افغانستان داشته باشند یک قوه نظامی از جمله ۵۶ کشور فعلی که در افغانستان نیرو دارند و در رأس آن امریکا است قوه مشترک بین المللی را تحت چتر ملل متحد بسازند تا برای چند سال با نیروی افغانی کار و بر علاوه که با دشمنان ملت افغان، دشمنان بشریت و دشمنان اسلام مبارزه خواهند کرد یک اردوی قوی را که بتواند از تمامیت ارضی و نوامیس ملی افغان دفاع و به تشنج فعلی در منطقه و جهان خاتمه دهند بسازند که در اینصورت نه تنها در بودجه امریکا صرفه جوئی خواهد شد و ملت افغان که عضویت ملل متحد را دارد با سر بلندی زندگی و بطرف ساختمان یک افغانستان شگوفان و سعادت‌مند آزاد و مستقل پیش خواهد رفت. و من الله توفیق